

Fra Sønderjylland.

Henriette Gubi. Fra Nørre Rangstrup Herred skrives til os den 15. Juli: Efter faa Dages Sygeleje er Vandrelærerinde Henriette Gubi i Gaar afgaaet ved Døden paa Gram Sygehus. Dødsarsagen var Hjernebetændelse. Dette Dødsfald vil vække Sorg trindt omkring i Sønderjylland, og især indenfor alle de Hjem, hvor Henriette Gubi i kortere ellere længere Tid har virket. Uden at ville gaa ind paa at skildre hende eller hendes Gjerning, skal der kun peges paa, at saavidt bekjendt, var hun den første Kvinde, der tog den ansvarsfulde og besværlige Gjerning som Vandrelærerinde op,

og at hun særlig egnede sig dertil, ved alle de, i hvis Huse hun for kortere eller længere Tid udførte sin Gjerning. Og hvor var hun ikke glad ved at have taget fat paa denne Sag! Trods de mange Hindringer, der lagdes hende og hele den Virksomhed, hun havde valgt, i Vejen, var hun altid ved godt Mod, var sikker paa at være paa den rette Vej, og derfor ogsaa sikker paa, tidlig eller sent at naa til Maalet. Nu staar Pladsen tom, og vanskeligere vil en værdigere end Henriette Gubi komme til at udfylde den. Hendes Navn vil i lang Tid mindes i mange sønderjydske Hjem.

Fra Sønderjylland.

Henriette Gubi. Fra Nørre Rangstrup Herred skrives til os den 15. Juli: Efter faa Dages Sygeleje er Vandrelærerinden Henriette Gubi i Gaar afgaaet ved Døden paa Gram Sygehus. Dødsarsagen var Hjernebetændelse. Dette Dødsfald vil vække Sorg trindt omkring i Sønderjylland, og især indenfor alle de Hjem, hvor Henriette Gubi i kortere ellere længere Tid har virket. Uden at ville gaa ind paa at skildre hende eller hendes Gjerning, skal der kun peges paa, at saavidt bekjendt, var hun den første Kvinde, der tog den ansvarsfulde og besværlige Gjerning som Vandrelærerinde op, og at hun særlig egnede sig dertil, ved alle de, i hvis Huse hun for kortere eller længere Tid udførte sin Gjerning. Og hvor var hun ikke glad ved at have taget fat paa denne Sag! Trods de mange Hindringer, der lagdes hende og hele den Virksomhed, hun havde valgt, i Vejen, var hun altid ved godt Mod, var sikker paa at være paa den rette Vej, og derfor ogsaa sikker paa, tidlig eller sent at naa til Maalet. Nu staar Pladsen tom, og vanskeligere vil en værdigere end Henriette Gubi komme til at udfylde den. Hendes Navn vil i lang Tid mindes i mange sønderjydske Hjem.

Henriette Gubi.

—:—

Læserne vil andet Steds i Bladet finde et lille Mindeord om Henriette Gubi fra en af hendes mange Venner. Her vil jeg blot meddele nogle Smaatræk om hendes Virksomhed som Vandrelærerinde.

Ved Nytaarstid 1891 havde jeg holdt Foredrag i Vojens. Bagefter Foredraget kom Henriette Gubi og bad mig om Oplysninger om den Virksomhed, som Kasper Jensen da havde begyndt i Sundeved. Hun spurgte, om det ikke var muligt, at hun kunde optage en lignende Virksomhed, og da jeg lovede, at jeg vilde bane Vej for hende, blev hun hjertelig glad, og vi har siden da staaet i Brevveksling. Af hendes Breve aftrykkes her nogle Uddrag.

d. 12. Febr. 1891.

— „Jeg er saa inderlig glad for at kunne faa Udsigt til at virke lidt. Man faar sit Haab og sin Tro saa styrket ved den mindste Smule Udsigt til, at noget kan gøres. Rigtignok er jeg ikke blind for, at der kan ligge mange Vanskeligheder paa en saadan urolig Bane, og jeg vil nok faa dem at mærke, men Foretagendet er jo ærligt, sandt og godt, og saa tør jeg give mig hen til det med Sind og Hjerte og bede Vorherre velsigne det. Derfor gaar jeg frimodigt og med godt Haab til det.

Henriette Gubi.

Læserne vil andet Steds i Bladet finde et lille Mindeord om Henriette Gubi fra en af hendes mange Venner. Her vil jeg blot meddele nogle Smaatræk om hendes Virksomhed som Vandrelærerinde.

Ved Nytaarstid 1891 havde jeg holdt Foredrag i Vojens. Bagefter Foredraget kom Henriette Gubi og bad mig om Oplysninger om den Virksomhed, som Kasper Jensen da havde begyndt i Sundeved. Hun spurgte, om det ikke var muligt, at hun kunde optage en lignende Virksomhed, og da jeg lovede, at jeg vilde bane Vej for hende, blev hun hjertelig glad, og vi har siden da staaet i Brevveksling. Af hendes Brev aftrykkes her nogle Uddrag.

d. 12. Febr. 1891.

- „Jeg er saa inderlig glad for at kunne faa Udsigt til at virke lidt. Man faar sit Haab og sin Tro saa styrket ved den mindste Smule Udsigt til, at noget kan gøres. Rigtignok er jeg ikke blind for, at der kan ligge mange Vanskeligheder paa en saadan urolig Bane, og jeg vil nok faa dem at mærke, men Foretagendet er jo ærligt, sandt og godt, og saa tør jeg give mig hen til det med Sind og Hjerte og bede Vorherre velsigne det. Derfor gaar jeg frimodigt og med godt Haab til det.

b. 22. Maj 1891.

— „Jeg har haft det trangt i den senere Tid. Naar Nærings sorgen sidder paa Tærskelen og hver en Opmuntring i aandelig Henseende maa afflaas af Mangel paa Raad, saa bliver Modet let lidt knuget, og Kræfterne, som man skulde virke med, svinder. Nu glæder jeg mig til at ryste alt dette af mig igjen og saa til at kunne leve bare for Børnenes Skyld i Hjemmene omkring, hvor jeg kommer. Jo nærmere jeg kommer September, desto stærkere bliver Længslen efter denne Gjerning. Den staar for mig som det bedste, jeg endnu har faaet Lov til at være med til.“

b. 23. Juli 1891.

— „Sagen mod Kasper Jensen døde vel hen igjen. Jeg var ellers lidt spændt paa, hvad det skulde blive til. Sig mig Deres Mening om den Sag. X Kan man forbyde slikt Ophold i et privat Hjem? Jeg kan ikke tro det, men da jeg intet videre har hørt, vil jeg dog gjerne høre et Par Ord fra Dem om dette. I hvert Fald kan jeg jo da begynde og fortsætte saa længe jeg faar Ro dertil. Maaske de høje Myndigheder agter lidt mindre paa en saadan lille Smule Kvindes Færd, end paa Mænds Virksomhed. I det mindste har man da nu i 3 Aar ladet mig sidde med min Onsdags-Lørdags Skole. Baade da jeg havde Pigebørn og kaldte den „Haandgjerningsskole“ og nu i dette Aar, da jeg har haft Drengene og ikke har kunnet skjule mig med dem bag Sømmebordet. Hvor jeg længes mod den Børne-

d. 22. Maj 1891.

- „Jeg har haft det trangt i den senere Tid. Naar Nærings sorgen sidder paa Tærskelen og hver en Opmuntring i aandelig Henseende maa afstaas af Mangel paa Raad, saa bliver Modet let lidt knuget, og Kræfterne, som man skulde virke med, svinder. Nu glæder jeg mig til at ryste alt dette af mig igjen og saa til at kunne leve bare for Børnenes Skyld i Hjemmene omkring mig, hvor jeg kommer. Jo nærmere jeg kommer September, desto stærkere bliver Længslen efter denne Gjerning. Den staar for mig som det bedste, jeg endnu har faaet Lov til at være med til.“

d. 23. Juli 1891.

- „Sagen mod Kasper Jensen døde vel hen igjen. Jeg var ellers lidt spændt paa, hvad det skulde blive til. Sig mig Deres Mening om den Sag. Kan man forbyde slikt Ophold i et privat Hjem? Jeg kan ikke tro det, men da jeg intet videre har hørt, vil jeg dog gjerne høre et Par Ord fra Dem om dette. I hvert Fald kan jeg jo da begynde og fortsætte saa længe jeg faar Ro dertil. Maaske de høje Myndigheder agter lidt mindre paa en saadan lille Smule Kvindes Færd, end paa Mænds Virksomhed. I det mindste har man da nu i 3 Aar ladet mig sidde ved min Onsdags-Lørdags Skole. Baade da jeg havde Pigebørn og kaldte den „Haandgjerningsskole“ og nu i dette Aar, da jeg har haft Drengene og ikke har kunnet skjule mig med dem bag Sømmebordet. Hvor jeg længes mod den Børne-

verden, jeg skal ind i. Det er velsignet, at faa smaa Sønderjyder i Tale udenfor Skolen, paa Hjemmets frie Grund. Ingen er som dem taknemmelige og glade for „en Skoletime under Frihedsflag.“

* * *

Disse Breve viser, hvor Henriette Gubi brændte af Bængsel efter at begynde sin Virksomhed. Jeg kunde have lyst til at meddele mange lignende Uddrag af hendes senere Breve, men det vilde føre for vidt. Et enkelt Indblik i hendes Virksomhed skal jeg dog give:

d. 22. April 1891.

— „For Tiden bor jeg hos N. N., men gaar hver Dag efter Kl. 4 om Eftermiddagen om i Byen til en fattig Familie, hvis Børn det denne Gang gjælder. De har hverken Raad eller Plads til at have mig i Huset, men de har en stor Børneflokk i en lille Stue, som det er en Glæde at sidde iblandt. Mens de mindste Børn gaar paa Gulvet og leger, sidder de største rundt omkring mig, og „Mor“ bagved med sin Strikkestrømpe og lytter til. Hendes Børn skal fra det lille Hjem ud for at tjene i andre Hjem, saa snart de kan slippe fri for Skolen. Der bliver hverken Tid eller Raad til Fortsættelsesskolen. Derfor er hun glad ved, at de kan faa Lov til at være med her; thi Kjærligheden til det Danske er lige saa varm og bevidst i det lille Hjem som i det større, endda det staar udenfor meget, som de andre har Støtte og Styrke i. Jeg har det faste Haab at faa Lov til i Fremtiden at komme

verden, jeg skal ind i. Det er velsignet, at faa smaa Sønderjyder i Tale udenfor Skolen, paa Hjemmets frie Grund. Ingen er som dem taknemmelige og glade for "en Skoletime under Frihedsflag."

Disse Breve viser, hvor Henriette Gubi brændte af Længsel efter at begynde sin Virksomhed. Jeg kunde have lyst til at meddele mange lignende Uddrag af hendes senere Breve, men det vilde føre for vidt. Et enkelt Indblik i hendes Virksomhed skal jeg dog give:

d. 22. April 1891.

- "For Tiden bor jeg hos N. N., men gaar hver Dag efter Kl. 4 om Eftermiddagen om i Byen til en fattig Familie, hvis Børn det denne Gang gjælder. De har hverken Raad eller Plads til at have mig i Huset, men de har en stor Børneflokk i en lille Stue, som det er en Glæde at sidde iblandt. Mens de mindste Børn gaar paa Gulvet og leger, sidder de største rundt omkring mig, og "Mor" bagved med sin Strikkestrømpe og lytter til. Hendes Børn skal fra det lille Hjem ud for at tjene i andre Hjem, saa snart de kan slippe fri for Skole. Der bliver hverken Tid eller Raad til Fortsættelsesskolen. Derfor er hun glad ved, at de kan faa Lov til at være med her; thi Kjærligheden til det Danske er lige saa varm og bevidst i det lille Hjem som i det større, endda det staar udenfor meget, som de andre har Støtte og Styrke i. Jeg har det faste Haab at faa Lov til i Fremtiden at komme

ind i mange flere af disse smaa Hjem. —
For Resten maa jeg bekjende, at jeg for
mit eget Vedkommende vinder Kræfter paa
denne Rejse. Min Tro og mit Haab paa
Sejren bliver stærk og fast ved, at se
indenfor bag saa mange Hjem's Døre.
Fra Skolen faar vi mange mørke Billeder,
men i Hjemmene er det, at Kræfterne
prøves og Ævnerne øves, stille og ofte
ubemærket, men dog saaledes, at man fø-
ler, der er Liv og Udholdenhed, som skær-
pes i Stedet for at sløves i de trange
Tider — og det er velsignet, at arbejde
under denne Overbevisning."

Da Sagen skulde forhandles ved
Overforvaltningsretten i Berlin, var hun
ængstelig for Udfaldet og tænkte paa nye
Udveje i Tilfælde af at Forbudet skulde
blive stadfæstet. Hun spurgte mig i et
Brev, om hun i saa Fald ikke kunde lade
sig fæste som Tjenestepige maanedsvis og
saa ved Siden af tage sig af Børnene, og
hun havde tillige flere andre Planer, men
tænkte ikke et Minut paa at opgive den
Gjerning, som hun havde fundet saa kjær.
Efterretningen om Forbudets Ophævelse
modtog hun derfor ogsaa med stor Glæde.

Nu i disse Dage, mens hun var
døds syg, udstedte Regeringen i Slesvig
et Forbud mod hendes Undervisning. Men
det fik hun ikke Kjendskab til, og nu kan
man jo spare sig al videre Ulejlighed med
at hindre hendes stille, opofrende Gjerning
i de sønderjydske Hjem.

Men hun har efterladt sig et lyst og
godt Minde, og der er sikkert andre, der
vil fortsætte hendes Gjerning paa den
Maade, som de bestaaende Love tillader.
H. P. H.

ind i mange flere af disse smaa Hjem. -
For Resten maa jeg bekjende, at jeg for
mit eget Vedkommende vinder Kræfter paa
denne Rejse. Min Tro og mit Haab paa
Sejren bliver stærk og fast ved, at se
indenfor bag saa mange Hjem's Døre.
Fra Skolen faar vi mange mørke Billeder,
men i Hjemmene er det, at Kræfterne
prøves og Ævnerne øves, stille og ofte
ubemærket, men dog saaledes, at man fø-
ler, der er Liv og Udholdenhed, som skær-
pes i Stedet for at sløves i de trange
Tider - og det er velsignet, at arbejde
under denne Overbevisning."

Da Sagen skulde forhandles ved
Overforvaltningsretten i Berlin, var hun
ængstelig for Udfaldet og tænkte paa nye
Udveje i Tilfælde af at Forbudet skulde
blive stadfæstet. Hun spurgte mig i et
Brev, om hun i saa Fald ikke kunde lade
sig fæste som Tjenestepige maanedsvis og
saa ved Siden af tage sig af Børnene, og
hun havde tillige flere andre Planer, men
tænkte ikke et Minut paa at opgive den
Gjerning, som hun havde fundet saa kjær.
Efterretningen om Forbudets Ophævelse
modtog hun derfor ogsaa med Glæde.

Nu i disse Dage, mens hun var
døds syg, udstedte Regeringen i Slesvig
et Forbud mod hendes Undervisning. Men
det fik hun ikke Kjendskab til, og nu kan
man jo spare sig al videre Ulejlighed med
at hindre hendes stille, opofrende Gjerning
i de sønderjydske Hjem.

Men hun har efterladt sig et lyst og
godt Minde, og der er sikkert andre, der
vil fortsætte hendes Gjerning paa den
Maade, som de bestaaende Love tillader.
H. P. H.